

บทที่ 5

สรุป อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

การวิจัยเรื่อง ปัจจัยเชิงสาเหตุที่มีอิทธิพลต่อพฤติกรรมตั้งใจเรียนและผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษาครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏธนบุรี ในบทนี้นำเสนอผลการสรุปผลการวิจัย การอภิปรายผลการวิจัย และข้อเสนอแนะงานวิจัย มีรายละเอียดต่อไปนี้

จุดมุ่งหมายของการวิจัย

1. เพื่อศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างเจตคติต่อวิชาชีพครู ความต้องการพัฒนาตนเอง และพฤติกรรมการสอนของอาจารย์ และการรับรู้ความสามารถของตนเอง ที่มีต่อพฤติกรรมตั้งใจเรียนและผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษาคณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏธนบุรี
2. เพื่อศึกษาตัวแปรที่มีอิทธิพลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษา คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏธนบุรี โดยมีพฤติกรรมตั้งใจเรียนเป็นตัวแปรส่งผ่าน

สมมติฐานการวิจัย

1. โมเดลปัจจัยเชิงสาเหตุที่มีอิทธิพลต่อพฤติกรรมตั้งใจเรียนและผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษาคณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏธนบุรีที่สร้างขึ้นมีความสอดคล้องกับข้อมูลเชิงประจักษ์
2. พฤติกรรมตั้งใจเรียนมีอิทธิพลทางตรงต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษาคณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏธนบุรี
3. เจตคติต่อวิชาชีพครู การรับรู้ความสามารถของตนเองด้านการเรียน การรับรู้พฤติกรรมการสอนของอาจารย์และลักษณะทางกายภาพทางการเรียนมีอิทธิพลทางตรงต่อพฤติกรรมตั้งใจเรียนและผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน และมีอิทธิพลทางอ้อมต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนผ่านพฤติกรรมตั้งใจเรียนของนักศึกษาคณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏธนบุรี

กลุ่มตัวอย่าง

นักศึกษาคณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏธนบุรี กรุงเทพมหานคร ชั้นปีที่ 1 – 5 ปีการศึกษา 2560 ที่ศึกษาในสาขาคณิตศาสตร์ สาขาภาษาไทย สาขาวิทยาศาสตร์ สาขาสังคมศึกษา สาขาภาษาอังกฤษ และสาขาคอมพิวเตอร์ศึกษา จำนวน 250 คน

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

ผู้วิจัยพัฒนากรอบแนวคิดจากการศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง จากนั้นสร้างเครื่องมือเก็บรวบรวมข้อมูล คือ แบบวัดมาตรฐานประมาณค่า (Rating Scale) จำนวน 5 ฉบับ ดังนี้

1. แบบวัดพฤติกรรมตั้งใจเรียน ประกอบด้วยข้อคำถาม 31 ข้อ มีค่าอำนาจจำแนกอยู่ระหว่าง .232 ถึง .603 และมีค่าความเชื่อมั่นแบบสัมประสิทธิ์แอลฟาเท่ากับ .886 และเมื่อเก็บข้อมูลจริงทั้ง 250 คน พบว่า แบบวัดฉบับนี้มีค่าอำนาจจำแนกอยู่ระหว่าง .238 ถึง .573 และมีค่าความเชื่อมั่นแบบสัมประสิทธิ์แอลฟาเท่ากับ .894

2. แบบวัดเจตคติต่อวิชาชีวเคมี ประกอบด้วยข้อคำถามทั้งสิ้น 44 ข้อ มีค่าอำนาจจำแนกอยู่ระหว่าง .313 ถึง .770 และมีค่าความเชื่อมั่นแบบสัมประสิทธิ์แอลฟาเท่ากับ .959 และเมื่อเก็บข้อมูลจริงทั้ง 250 คน พบว่า แบบวัดฉบับนี้มีค่าอำนาจจำแนกอยู่ระหว่าง .286 ถึง .714 และมีค่าความเชื่อมั่นแบบสัมประสิทธิ์แอลฟาเท่ากับ .93

3. แบบวัดลักษณะกายภาพทางการเรียน ประกอบด้วยข้อคำถามทั้งสิ้น 14 ข้อ แบบวัดฉบับนี้มีค่าอำนาจจำแนกอยู่ระหว่าง .248 ถึง .660 และมีค่าความเชื่อมั่นแบบสัมประสิทธิ์แอลฟาเท่ากับ .820 และเมื่อเก็บข้อมูลจริงทั้ง 250 คน พบว่า แบบวัดฉบับนี้มีค่าอำนาจจำแนกอยู่ระหว่าง .231 ถึง .772 และมีค่าความเชื่อมั่นแบบสัมประสิทธิ์แอลฟาเท่ากับ .883

4. แบบวัดการรับรู้ความสามารถของตนเองด้านการเรียน ข้อคำถามทั้งสิ้น 20 ข้อ มีค่าอำนาจจำแนกอยู่ระหว่าง .304 ถึง .646 และมีค่าความเชื่อมั่นแบบสัมประสิทธิ์แอลฟาเท่ากับ .889 และเมื่อเก็บข้อมูลจริงทั้ง 250 คน พบว่า แบบวัดฉบับนี้มีค่าอำนาจจำแนกอยู่ระหว่าง .393 ถึง .662 และมีค่าความเชื่อมั่นแบบสัมประสิทธิ์แอลฟาเท่ากับ .890

5. แบบวัดการรับรู้พฤติกรรมการสอนของอาจารย์ มีข้อคำถามทั้งสิ้น 28 ข้อ มีค่าอำนาจจำแนกอยู่ระหว่าง .399 ถึง .760 และมีค่าความเชื่อมั่นแบบสัมประสิทธิ์แอลฟาเท่ากับ .925 และเมื่อเก็บข้อมูลจริงทั้ง 250 คน พบว่า แบบวัดฉบับนี้มีค่าอำนาจจำแนกอยู่ระหว่าง .311 ถึง .774 และมีค่าความเชื่อมั่นแบบสัมประสิทธิ์แอลฟาเท่ากับ .933

วิธีดำเนินการเก็บรวบรวมข้อมูล

ผู้วิจัยเก็บรวบรวมข้อมูลจากนักศึกษาคณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏธนบุรี และนำแบบวัดที่มีการตอบอย่างสมบูรณ์ มาดำเนินการวิเคราะห์ทางสถิติ การวิเคราะห์ข้อมูลพื้นฐาน การวิเคราะห์ข้อมูลเบื้องต้นของตัวแปรในแบบจำลอง การวิเคราะห์เพื่อตรวจสอบความเที่ยงตรงเชิงโครงสร้าง โดยใช้การวิเคราะห์องค์ประกอบเชิงยืนยันของเครื่องมือวัดทุกตัวแปร และตรวจสอบความสอดคล้องของโมเดล

เชิงสาเหตุที่สร้างขึ้นกับข้อมูลเชิงประจักษ์ด้วยโปรแกรมลิสเรล (LISREL) ประกอบด้วย สถิติที่ใช้ในการทดสอบสมมติฐาน การทดสอบสมมติฐานโดยการวิเคราะห์เส้นทาง (Path Analysis)

สรุปผลการวิจัย

1. ตัวแปรเชิงสาเหตุที่มีอิทธิพลทางตรงต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน คือ พฤติกรรมตั้งใจเรียน มีค่าอิทธิพลเท่ากับ 0.18 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยมีตัวแปรเชิงสาเหตุที่มีอิทธิพลทางตรงต่อพฤติกรรมตั้งใจเรียน คือ การรับรู้ความสามารถของตนเองด้านการเรียน และเจตคติต่อวิชาชีพครู มีค่าอิทธิพลเท่ากับ 0.34 และ 0.32 ตามลำดับ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และพบตัวแปรเชิงสาเหตุที่มีอิทธิพลทางอ้อมต่อพฤติกรรมตั้งใจเรียน คือ การรับรู้ความสามารถของตนเองด้านการเรียน มีค่าอิทธิพลเท่ากับ 0.14 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

2. ตัวแปรเชิงสาเหตุที่มีอิทธิพลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ของนักศึกษา คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏธนบุรี โดยมีพฤติกรรมตั้งใจเรียนเป็นตัวแปรส่งผ่าน คือ การรับรู้ความสามารถของตนเองด้านการเรียน มีค่าอิทธิพลเท่ากับ 0.11 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

การอภิปรายผลการวิจัย

การอภิปรายผลการวิจัยขออภิปรายในประเด็นที่สำคัญ ดังรายละเอียดต่อไปนี้

1. ตัวแปรเชิงสาเหตุที่มีอิทธิพลทางตรงต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน คือ พฤติกรรมตั้งใจเรียน มีค่าอิทธิพลเท่ากับ 0.18 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนเป็นตัวแปรสำคัญที่สะท้อนพฤติกรรมการเรียนของนักศึกษาผ่านทางผลการเรียนรู้ ทั้งนี้ ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนเป็นสิ่งที่แสดงให้เห็นระดับการเรียนรู้ของผู้เรียนที่เกิดขึ้น ทำให้สามารถแยกได้ว่าผู้เรียนมีความรู้ความสามารถมากน้อยเพียงใดและอยู่ในระดับ จึงเป็นข้อมูลสำคัญและมีประโยชน์ต่อการพัฒนาผู้เรียนให้มีคุณภาพ ทั้งนี้ ผลการวิเคราะห์พบว่า พฤติกรรมตั้งใจเรียนมีอิทธิพลทางตรงต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน อธิบายได้ว่า พฤติกรรมตั้งใจเรียนเป็นพฤติกรรมที่นักศึกษาให้คุณค่าหรือความสำคัญต่อการเรียน นักศึกษาจึงมีความสนใจและเอาใจใส่ต่อการทำกิจกรรมการเรียนรู้ ตั้งใจและมีสมาธิ มีความกระตือรือร้น มีความเพียรพยายาม และมีการศึกษาค้นคว้าเพิ่มเติม ดังนั้น พฤติกรรมตั้งใจเรียนจึงเป็นพฤติกรรมหลักที่เกี่ยวข้องกับการเรียนรู้เนื้อหาในบทเรียนของนักศึกษาและสะท้อนผ่านคุณลักษณะในด้านความรู้ความสามารถและทักษะของบุคคล พฤติกรรมตั้งใจเรียนจึงมีอิทธิพลทางตรงต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน สอดคล้องกับบลูม (Bloom, 1976 อ้างใน Seel, 2012) อธิบายว่า ความสนใจและความกระตือรือร้นในการเรียนรู้ เป็นปัจจัยที่มีต่อผลลัพธ์การเรียนรู้ สนับสนุนโดยการศึกษาของอาภรณ์ อินตะชัย (2556) พบว่า พฤติกรรมในการเรียนวิชาคณิตศาสตร์มีความสัมพันธ์ทางบวกกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาคณิตศาสตร์อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 เช่นเดียวกับการศึกษาของรุจิราพรรณ คงช่วย (2559) พบว่า ปัจจัยด้านผู้เรียน เป็น

ตัวแปรที่เกี่ยวกับพฤติกรรมกรรมการเรียน โดยในด้านความรับผิดชอบซึ่งเป็นความมุ่งมั่นตั้งใจและเอาใจใส่มีคุณลักษณะที่ตรงกับพฤติกรรมตั้งใจเรียน มีอิทธิพลทางตรงต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 เช่นเดียวกับการศึกษาของอรนุช ศรีคำ ทรรคนันท์ ชินศิริพันธ์ และสุชาติ หอมจันทร์ (2560) พบว่า ความตั้งใจเรียนมีอิทธิพลทางตรงต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ด้วยเหตุนี้ การสนับสนุนพฤติกรรมตั้งใจเรียนให้เกิดขึ้นกับนักศึกษาจึงเป็นสิ่งสำคัญต่อการพัฒนานักศึกษาให้มีความรู้ความสามารถในศาสตร์ที่กำลังศึกษาอย่างเพียงพอต่อการประกอบอาชีพในอนาคต

2. พฤติกรรมตั้งใจเรียนเป็นพฤติกรรมสำคัญที่เกี่ยวข้องและมีอิทธิพลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ดังนั้น การศึกษาตัวแปรเชิงสาเหตุที่มีอิทธิพลทางตรงต่อพฤติกรรมตั้งใจเรียนจะทำให้ได้ข้อมูลสำหรับการพัฒนานักศึกษา ทั้งนี้จากผลการศึกษาพบว่า ปัจจัยภายใน ได้แก่ การรับรู้ความสามารถของตนเองด้านการเรียนและเจตคติต่อวิชาชีพรูเป็นปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อพฤติกรรมตั้งใจเรียนของนักศึกษา ผู้วิจัยขออภิปรายในแต่ละปัจจัยดังนี้ การรับรู้ความสามารถของตนเองด้านการเรียนมีอิทธิพลทางตรงต่อพฤติกรรมตั้งใจเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และมีอิทธิพลทางอ้อมต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนผ่านพฤติกรรมตั้งใจเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ทั้งนี้ อาจเนื่องมาจากการรับรู้ความสามารถของตนเองเป็นการเปลี่ยนแปลงกระบวนการทางปัญญา เป็นความเชื่อของบุคคลในความสามารถของตนเองที่จะจัดการและดำเนินการให้แสดงพฤติกรรมเพื่อบรรลุตามเป้าหมายที่ต้องการ บุคคลที่มีการรับรู้ความสามารถของตนเองสูงจะมีความมั่นใจในความสามารถที่จะทำงานที่มีความยากและมีความท้าทาย เพื่อให้บรรลุตามเป้าหมายมากกว่าที่จะหลีกเลี่ยงงานนั้น (Bandura, 1994) การรับรู้ความสามารถของตนเองด้านการเรียนจึงเป็นความเชื่อของนักศึกษาว่าตนเองที่มีต่อศักยภาพทางการเรียนจึงมีแนวโน้มที่จะทำพฤติกรรมด้านการเรียนให้ประสบผลสำเร็จ สอดคล้องกับการศึกษาของ Honicke & Broadbent (2016) พบว่า การรับรู้ความสามารถของตนเองทางการเรียนมีความสัมพันธ์ปานกลางกับประสิทธิภาพทางการเรียน สอดคล้องกับวัชระ ประทาน (2556) พบว่า การรับรู้ความสามารถของตนเองทางวิชาการมีอิทธิพลทางตรงต่อพฤติกรรมตั้งใจเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 เช่นเดียวกับการศึกษาของเต็มศักดิ์ คทวนิช (2548) พบว่า ความเชื่อในความสามารถของตนในการเรียนมีความสัมพันธ์ทางบวกกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 นอกจากนี้ ผลการศึกษาการรับรู้ความสามารถของตนเองด้านการเรียนมีอิทธิพลทางตรงต่อเจตคติต่อวิชาชีพรูอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และมีอิทธิพลทางอ้อมต่อพฤติกรรมตั้งใจเรียนผ่านเจตคติต่อวิชาชีพรูอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 สอดคล้องกับการศึกษาของเฉลิมสิน สิงห์สนอง (2559) พบว่า การรับรู้ความสามารถของตนเองมีอิทธิพลทางตรงต่อเจตคติต่อการเรียนวิชาคณิตศาสตร์และยังกระตุ้นให้ผู้เรียนมีความตั้งใจเรียนผู้เรียนจึงประสบความสำเร็จในการเรียนและการแก้โจทย์ปัญหาคณิตศาสตร์

ดังนั้น การรับรู้ความสามารถของตนเองด้านการเรียนจึงเป็นปัจจัยที่มีความสำคัญและเป็นปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อปัจจัยอื่นๆมากมาย

3. เจตคติต่อวิชาชีววิทยามีอิทธิพลทางตรงต่อพฤติกรรมตั้งใจเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 เนื่องจากเจตคติเป็นจิตลักษณะที่เกิดขึ้นจากการประเมินค่าเกี่ยวกับสิ่งหนึ่งสิ่งใดในทำนองที่เป็นประโยชน์หรือโทษของบุคคลทำให้มีความรู้สึกโน้มเอียงไปทางชอบหรือพอใจมากถึงน้อยต่อสิ่งนั้นๆ รวมทั้งความพร้อมที่จะแสดงพฤติกรรมเฉพาะอย่างอันเป็นผลสืบเนื่องจากการเห็นประโยชน์หรือพอใจต่อสิ่งนั้น ความตั้งใจจะถูกกำหนดโดยเจตคติของบุคคลที่มีต่อการพิจารณาพฤติกรรม (Fishbein & Ajzen, 1975; งามตา วณิชทานนท์, 2535) ดังนั้น การที่นักศึกษามีเจตคติต่อวิชาชีววิทยา เป็นผลมาจากการที่นักศึกษาได้ประเมินค่าเกี่ยวกับวิชาชีววิทยาในทำนองที่เป็นประโยชน์หรือโทษ ทำให้มีความรู้สึกโน้มเอียงไปทางชอบหรือพอใจมากถึงน้อยต่อวิชาชีววิทยา รวมทั้งความพร้อมที่จะแสดงพฤติกรรมที่เกี่ยวข้องกับวิชาชีววิทยา นักศึกษาจึงมีพฤติกรรมที่ตั้งใจจะเรียนรู้เพื่อพัฒนาตนเองให้มีศักยภาพเพียงพอต่อวิชาชีววิทยา สนับสนุนโดยการศึกษาของวันเพ็ญ นันทะศรี (2559) พบว่า นักศึกษาครูที่มีเจตคติด้านวิชาชีววิทยามีอิทธิพลทางตรงต่อการพัฒนาตนเองอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 อย่างไรก็ตามผลการวิจัยครั้งนี้ยังพบว่า เจตคติต่อวิชาชีววิทยาไม่มีอิทธิพลทางตรงต่อและทางอ้อมต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน อาจเนื่องมาจากการศึกษาครั้งนี้เก็บรวบรวมข้อมูลจากนักศึกษาชั้นปี 1 เป็นส่วนใหญ่ ซึ่งเป็นชั้นปีแรกของการศึกษาในมหาวิทยาลัย แม้ว่านักศึกษาจะมีเจตคติที่ดีต่อวิชาชีววิทยาแต่ด้วยรูปแบบการเรียนในปริญญาตรีที่มีความแตกต่างจากในระดับมัธยมศึกษาประกอบกับกิจกรรมที่ต้องเข้าร่วมมากมายในปีแรก นักศึกษาอาจจะอยู่ในช่วงของการปรับตัวกับการเรียนและการดำเนินชีวิตในรั้วมหาวิทยาลัยจึงอาจส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษา รวมทั้งอาจมีตัวแปรคั่นกลางอื่นที่ส่งอิทธิพลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและไม่ได้นำมาศึกษาในครั้งนี้ สนับสนุนโดยการศึกษาของนิพนธ์ วรรณเวช (2550) พบว่า เจตคติต่อวิชาชีววิทยามีอิทธิพลในรูปแบบที่เป็นสาเหตุทางอ้อมต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนโดยมีตัวแปรคุณภาพการสอนเป็นตัวแปรคั่นกลาง เช่นเดียวกับอดิศักดิ์ พงษ์กุลผลศักดิ์, ไพบุลย์ เกียรติโกมล และปิยะมาศ เจริญพันธุ์วงศ์ (2544) พบว่า เจตคติที่มีต่อการเรียนส่งผลทางตรงและทางอ้อมต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน โดยส่งอิทธิพลทางอ้อมผ่านการปรับตัวของนักเรียนกับเพื่อน ความสนใจในวิชาชีววิทยา แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ ความรับผิดชอบ และทักษะพื้นฐานทางคอมพิวเตอร์ อย่างไรก็ตาม แม้เจตคติต่อวิชาชีววิทยาจะไม่มีอิทธิพลต่อสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษา แต่ก็เป็นปัจจัยสำคัญที่ทำให้เกิดนักศึกษาเกิดพฤติกรรมตั้งใจเรียนอันเป็นพฤติกรรมที่พึงประสงค์ที่ทำให้นักศึกษาเกิดการเรียนรู้ การพัฒนาเจตคติต่อวิชาชีววิทยาจึงเป็นสิ่งที่ควรปลูกฝังให้เกิดขึ้นกับนักศึกษา

4. ปัจจัยที่ไม่มีอิทธิพลทั้งทางตรงและทางอ้อมต่อพฤติกรรมตั้งใจเรียนและผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนคือ การรับรู้พฤติกรรมการสอนของอาจารย์ และลักษณะทางกายภาพทางการเรียน ซึ่งจัดเป็นปัจจัยภายนอก อย่างไรก็ตาม แม้ว่าการศึกษาครั้งนี้การรับรู้พฤติกรรมการสอนของอาจารย์จะไม่มีอิทธิพลต่อ

พฤติกรรมและผลสัมฤทธิ์ของนักศึกษา แต่พฤติกรรมการสอนของอาจารย์ก็เป็นสิ่งที่มีความสำคัญและมีผลต่อคุณภาพในการจัดการเรียนรู้ ผู้ที่เป็นอาจารย์ต้องมีพฤติกรรมสอนที่มีประสิทธิภาพ สามารถสร้างบรรยากาศให้เกิดการเรียนรู้ทั้งในและนอกเวลาเรียน เพื่อพัฒนาผู้เรียนอย่างสม่ำเสมอ ผลการศึกษาครั้งนี้ไม่สอดคล้องกับการศึกษาที่ผ่านมาที่พบว่า การรับรู้พฤติกรรมการสอนของอาจารย์มีความสัมพันธ์ทางบวกกับพฤติกรรมตั้งใจเรียนและผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน (นรากร พลหาญ และสมสมร เรืองวรบูรณ์, 2555; พิษณุ ลิ้มพะสูตร, 2555; สุรวิทย์ พลมณี, 2557) ส่วนตัวแปรลักษณะทางกายภาพทางการเรียนนั้นเป็นตัวแปรที่ไม่มีอิทธิพลต่อพฤติกรรมตั้งใจเรียนและผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน สอดคล้องกับรางวัล กัลยาณู (2557) พบว่า สภาพแวดล้อมในการเรียน ไม่มีความสัมพันธ์อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนิสิตพยาบาลชั้นปี 3 อย่างไรก็ตาม สภาพทางกายภาพทางการเรียนที่ดีก็เป็นปัจจัยที่ไม่ควรละเลยเนื่องจากเป็นสิ่งที่ช่วยอำนวยความสะดวกในการจัดการเรียนรู้เป็นไปอย่างราบรื่น นอกจากนี้ อาจมีตัวแปรคั่นกลางอื่นที่ส่งอิทธิพลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและไม่ได้นำมาศึกษาในครั้งนี้ สนับสนุนโดยการศึกษาของประยูรศรี บุตรแสนคม จิณุตตา คาญแก้ว และสุนทรพจน์ ดำรงพานิช (2555) พบว่า บรรยากาศในชั้นเรียนเป็นปัจจัยที่มีอิทธิพลทางอ้อมต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาคณิตศาสตร์ผ่านตัวแปรพฤติกรรมสอน โดยส่งผลทางบวกอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 การวิจัยครั้งนี้แสดงให้เห็นว่า ปัจจัยภายนอกไม่ได้มีอิทธิพลต่อพฤติกรรมตั้งใจเรียนและผลสัมฤทธิ์ในการเรียนของนักศึกษา ดังนั้น ในการพัฒนาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและพฤติกรรมเรียนที่พึงประสงค์ของนักศึกษา คณะครุศาสตร์จึงควรเน้นการพัฒนาปัจจัยภายในของนักศึกษาเป็นหลัก

ข้อเสนอแนะ

ข้อเสนอแนะเพื่อการปฏิบัติ

1. จากการศึกษาครั้งนี้ พบว่า ปัจจัยภายในประกอบด้วย เจตคติที่ดีต่อวิชาชีพและการรับรู้ความสามารถของตนเองด้านการเรียนเป็นปัจจัยสำคัญที่ทำให้นักศึกษาเกิดพฤติกรรมตั้งใจเรียนอันส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ดังนั้น สถาบันการศึกษาสามารถนำผลการศึกษาไปประยุกต์ใช้ในการสร้างชุดฝึกอบรมที่เน้นการพัฒนาปัจจัยภายในที่มีความเกี่ยวข้องสำหรับการพัฒนาพฤติกรรมเรียนที่พึงประสงค์ของนักศึกษาคณะครุศาสตร์
2. สถาบันการศึกษาสามารถนำผลการศึกษาไปประยุกต์ใช้เป็นแนวทางในการจัดการเรียนการสอนที่เน้นการพัฒนาปัจจัยภายใน คือ การรับรู้ความสามารถของตนเองและเจตคติให้กับนักศึกษาคณะอื่นๆที่นอกเหนือจากนักศึกษาคณะครุศาสตร์

ข้อเสนอแนะในการวิจัยครั้งต่อไป

1. การขยายขอบเขตด้านตัวแปร โดยศึกษาปัจจัยเชิงสาเหตุของตัวแปรอื่นที่อาจส่งอิทธิพลต่อพฤติกรรมตั้งใจเรียนและผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษา เช่น การปรับตัว แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ ความรับผิดชอบ ฯลฯ
2. การขยายขอบเขตด้านกลุ่มตัวอย่าง เนื่องจากเก็บรวบรวมข้อมูลจากนักศึกษาชั้นปี 1 เป็นส่วนใหญ่ ข้อมูลของผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนที่ได้มาเป็นผลสัมฤทธิ์ของภาคเรียนที่ 1 ซึ่งเป็นช่วงที่นักศึกษาต้องเผชิญกับการปรับตัวต่อการเรียนในมหาวิทยาลัย ดังนั้น ในการศึกษาครั้งต่อไปควรทำการคัดเลือกกลุ่มตัวอย่างด้วยการจัดสัดส่วนของนักศึกษาในแต่ละชั้นปีและสาขาวิชาให้มีสัดส่วนเท่าเทียมกัน รวมทั้งการศึกษาจากกลุ่มตัวอย่างที่มีความหลากหลายมากขึ้นโดยการศึกษาในนักศึกษาจากคณะอื่นๆ ของมหาวิทยาลัยราชภัฏธนบุรี เพื่อให้ได้ข้อมูลสำหรับการพัฒนาคุณภาพของนักศึกษาอย่างทั่วถึง
3. เนื่องจากการศึกษาในครั้งนี้ใช้ระเบียบวิธีวิจัยเชิงปริมาณจึงได้ข้อมูลในลักษณะของความสัมพันธ์เชิงสาเหตุตามตัวแปรที่กำหนดไว้ ดังนั้น ในการศึกษาครั้งต่อไปควรศึกษาใช้ระเบียบวิธีวิจัยเชิงคุณภาพ เพื่อให้ได้ข้อมูลเชิงลึกเกี่ยวกับปัจจัยที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมตั้งใจเรียนและผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน รวมทั้งอาจได้ข้อมูลปัจจัยอื่นที่มีเกี่ยวข้องและไม่ได้นำมาศึกษาในครั้งนี้
4. การนำปัจจัยที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมตั้งใจเรียนและผลสัมฤทธิ์ทางเรียนมาใช้ในการสร้างชุดฝึกอบรมสำหรับการพัฒนานักศึกษาและศึกษาประสิทธิผลของชุดฝึกอบรมด้วยการวิจัยเชิงทดลอง
5. การนำตัวแปรการรับรู้ความสามารถของตนเองมาใช้ในการศึกษาปัจจัยเชิงสาเหตุของพฤติกรรมเรียนด้านอื่นๆ ของนักศึกษา